

ת"ד 10125/11/14 - מדינת ישראל נגד אשרף ותד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 10125-11-14 מדינת ישראל נ' ותד
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אשרף ותד

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד קריביצקי/גולן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.8.14, בשעה 07:00 לערך, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי זעיר בתל אביב, ברחוב אחימאיר, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב רקנאטי, החל בפניה ימינה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת רגל, ציזי ויסברג, ילידת 1939, שחצתה את הכביש במעבר חציה המסומן במקום, לא עצר רכבו על מנת לאפשר להולכת הרגל להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה, פגע בה והפילה לכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש - חבלה רב מערכתית, איבוד זיכרון, חבלת ראש, שברים בארובת העין ובאף, שבר ברגל שמאל, שברים בכף רגל ימין, נזקקה לתקופת אשפוז ושיקום.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה, אך הודה בתוצאותיה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - ציזי ויסברג, הולכת הרגל המעורבת

עד תביעה מספר 2 - נפתלי אורן, עד ראיה

כמו כן, הוגשו בהסכמה, המסמכים הבאים: ת/1 - תעודה רפואית, ת/2 - דו"ח פעולה של המתנדב רמי נוילנדר, ת/3 - הודעת נאשם, ת/4 - דו"ח פעולה, ת/5 - תרשים וסקיצה, ת/6 - לוח תצלומים, ת/7 - דו"ח בוחן, ת/8 - מזכר, ת/9 - טופס שחזור תאונת דרכים

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל. עדת תביעה מספר 1, אשר סבלה מאובדן זיכרון כתוצאה מהתאונה, לא זכרה דבר לגבי האירוע, למעט העובדה כי הלכה ובהמשך, התעוררה בחדר המיון.

עד תביעה מספר 2, העיד כי צעד ברחוב אחימאיר ובהגיעו לצומת שבנדון, הבחין בהולכת הרגל, עומדת על המדרכה, בסמוך למעבר החצייה, שניה לאחר מכן, ראה את רכב הנאשם מגיע, עובר ולאחר שעבר, הבחין בהולכת הרגל שוכבת על הכביש, פצועה.

העד הוסיף כי עת שהבחין בהולכת הרגל, היא הייתה בתנועה, על גבי מעבר החצייה או בירידה מהמדרכה לעברו.

העד נחקר והשיב כי אכן לא ראה את רגע הפגיעה בהולכת הרגל וזאת כיוון שרכב הנאשם הסתיר את הולכת הרגל מפניו בשלב מסוים וגם אם נרשם מפיו במשטרה, כי לא ראה היכן הייתה הולכת הרגל, בעת שרכב הנאשם הגיע למעבר החצייה, הרי שזה לא הגיוני.

העד עמד על כך שהאירוע זכור לו היטב וכי כאשר היה מול הולכת הרגל, הבחין בה יורדת מהמדרכה למעבר החצייה, ראה את רכב הנאשם נוסע וחולף על פני מעבר החצייה ולאחר שחלף, ראה את הולכת הרגל שוכבת על הכביש.

העד מסר כי בוודאות, רכב הנאשם לא עצר לפני מעבר החצייה, אך עצר לאחריו.

ב-ת/2, ציין המתנדב רמי נוילנדר, כי בעת שהגיע למקום התאונה, הולכת הרגל הייתה כבר באמבולנס וקיבלה טיפול רפואי, פגש בנאשם וזה מסר לו: "נסעתי במקום אחרי שהורדתי פועלים באתר בניה קרוב, הגברת ירדה לפתע לכביש מימין ופגעה במראת הצד הימנית שלי". עוד מסר לו הנאשם, כי יש לו עד בשם מוחמד נדאף, העובד בסמוך.

העד פגש גם בע"ת 2 ותיעד תמצית עדותו, לפיה: "הלכתי על אבא אחימאיר למערב, קצת לפני הצומת עם רקנטי, ראיתי את הולכת הרגל יורדת ממדרכה דרומית בפינה דרום מערבית למעבר החצייה ונפגעה על ידי רכב הסעות על מעבר החצייה".

עוד ציין העד, כי מצא שבר קל בתחתית מראת צד ימין.

מהמסמכים שערך בוחן התנועה ושהוגשו בהסכמת ההגנה, עולה כדלקמן:

העד הגיע למקום, גבה הודעת הנאשם וערך עבודת בוחנות.

בכיוון פניית הנאשם ימינה, תמרור 301, קו עצירה ומעבר חצייה.

בהודעתו, לאחר שהוסברו לו זכויותיו כנדרש, מסר הנאשם את גרסתו לאירוע, לפיה, נהג ברכב במקום ולאחר שהוריד

פועלים בתחנת אוטובוס סמוכה, המשיך בנסיעה, החל בפניה ימינה (לרחוב רקנאטי), כאשר רכב נוסף בכיכר, פנה שמאלה ובהגיעו למעבר החצייה, הבחין בהולכת הרגל עומדת, המשיך בנסיעה איטית קדימה ואז, ירדה הולכת הרגל למעבר החצייה, מימן לשמאל כיוון נסיעתו ופגעה במראה הימנית של הרכב.

הנאשם נשאל מדוע לא עצר ואפשר להולכת הרגל לחצות והשיב כי הוא עצר, אך הולכת הרגל לא חצתה ויש לו עבודה.

לגרסת הנאשם, הולכת הרגל הספיקה לצעוד צעד אחד על מעבר החצייה והוא פגע בה כשהתקדם למעבר החצייה.

הנאשם עומת עם ממצאי ניסוי שדה הראיה שערך עמו הבוחן, ממנו עלה כי ניתן היה להבחין בהולכת הרגל ממרחק של 44 מטרים והשיב כי הבחין בה ועצר. הנאשם מסר את פרטיו של מוחמד נדאף, כעד ראיה מטעמו.

על פי עבודת הבוחנות שערך בזירת התאונה, קבע הבוחן כי שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח קדימה וכי ניתן לראות את הולכי הרגל ומעבר החצייה, באופן חלקי, ממרחק של 44 מטרים ובאופן מלא, ממרחק של 30 מטרים.

העד ציין כי מצא כתם דם במקום שכיבת הולכת הרגל, שסומן על גבי התרשים וממנו ניתן ללמוד על מקום שכיבת הולכת הרגל לאחר התאונה.

העד קבע במסקנותיו כי היה מגע בין המראה הימנית של הרכב, להולכת הרגל וכי מעדות עד הראיה, עולה כי הולכת הרגל הייתה על גבי מעבר החצייה, עובר לפגיעה.

בשחזור התאונה, קבע הבוחן כי הולכת הרגל הספיקה לחצות כמטר וזאת על פי הצבעת הנאשם, במהירות של מטר לשנייה, על פי גילה וזמן התגובה הוא 1.05 שניות, אך אם היה הנאשם עוצר ומאפשר לה לחצות בבטחה, יכול היה למנוע את התאונה וזאת על פי המרחק, ממנו יכול היה להבחין בה ומהירות נסיעתו האיטית, לגרסתו.

ב-8, ציין הבוחן כי יצר קשר עם הנאשם, על מנת לזמנו לחקירה נוספת וכן, מסר לו כי לא הצליח ליצור קשר טלפוני עם עד הראיה. הנאשם סירב להתייצב לחקירה נוספת ולגבי העד, מסר כי יבדוק זאת ויחזור אל הבוחן.

בתמונה 6, הצביע הנאשם על מקום הפגיעה בהולכת הרגל וזאת על גבי מעבר החצייה.

פרשת הגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ועד הגנה מטעמו והוגשה הודעתו של עד תביעה 2 במשטרה, שסומנה נ/1.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדותם של הנאשם, עד ההגנה והראיה שהוגשה:

הנאשם מסר כי הוביל פועלים לסופרמרקטים של מגה, עצר בתחנת אוטובוס על מנת להורידם ולאחר מכן, המשיך בנסיעה, פנה ימינה, שם יש מעבר חצייה, הבחין בהולכת הרגל עומדת, עצר ולאחר שהחליפו מבטים, הבין כי אינה מעוניינת לחצות את הכביש, החל להתקדם ואז, ירדה הולכת הרגל לכביש ופגעה במראה הימנית של הרכב. הנאשם העיד על עצמו כנהג זהיר, המאפשר להולכי רגל לחצות.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם כיצד הבין כי הולכת הרגל אינה מעוניינת לחצות את הכביש והשיב כי הביטו זה בזו מספר פעמים והיא לא החלה לחצות ולכן, התקדם בנסיעה ואז, ירדה הולכת הרגל לכביש ופגעה בו.

הנאשם נשאל והשיב כי מראה הרכב בולטת כ-20 עד 30 ס"מ מהרכב עצמו ולכן, אף שהולכת הרגל עשתה רק צעד אחד, לגרסתו, היא פגעה במראה.

בנוגע לתמונה מספר 6, טען הנאשם כי אין היא משקפת את מקום עמידת הרכב לאחר התאונה.

הנאשם נחקר והשיב כי עצר לפני מעבר החצייה, אך לאחר שהבין כי הולכת הרגל לא מתכוונת לחצות, החל בנסיעה, כי הוא לא אמור להמתין שם שעתיים.

עד ההגנה, ראשית נאדף, מסר כי לאחר שהנאשם הוריד אותו בתחנה, הוא צעד לעבר מעבר החצייה, הבחין כי הנאשם עמד לפני מעבר החצייה והולכת הרגל עמדה על המדרכה, סימנה לנאשם כי היא רוצה לעבור, הנאשם המשיך בנסיעה ואז, ירדה הולכת הרגל ונפלה בצד שמאל של המדרכה.

עוד מסר, כי הנאשם עצר לפני מעבר החצייה וכי לא היה כל עד נוסף במקום.

העד נחקר והשיב כי הוא מכיר את הנאשם כמי שמסיע אותו לעבודה והוא שוחח עמו על התאונה, יום קודם לדיון.

בשורה 7, בעמוד 15 לפרוטוקול, מסר העד: "כן. היא סימנה לו ביד שמאל והיא התחילה להתקדם, הוא התקדם. היא התחילה קודם".

בהמשך, בשורות 9-10, מסר: "היא סימנה לו ועוד לפני שהוא התחיל להתקדם היא ירדה לכביש. לפני שהוא התחיל להתקדם היא ירדה על מעבר החצייה ופגע בה. היא אשמה בתאונה".

לבסוף, בשורה 13, נשאל העד כיצד הבין שסימנה לנאשם לעבור והאם ייתכן כי סימנה לו לעצור והשיב: "היא סימנה ביד שמאל (העד מרים ידו למעלה בסימן של עצירה)".

ב-1, נרשם מפי ע"ת 2, כי כאשר צעד בצומת שבנדון, הבחין באישה מבוגרת יורדת למעבר החצייה ומיד לאחר מכן, מיניבוס עובר ועצר וכשהגיע העד לפינה השנייה של הרחוב, הבחין באותה אישה שוכבת על מעבר החצייה ומדממת.

העד מסר כי הבחין בהולכת הרגל יורדת למעבר החצייה בהליכה איטית ולאחר מכן, הגיע המיניבוס והסתיר אותה ולדבריו, הרכב היה בנסיעה שוטפת ולא עצר לפני מעבר החצייה.

בשורה 21 להודעתו, מסר העד כי אינו יכול לומר בוודאות אם הולכת הרגל הייתה על המעבר לפני שהרכב הגיע, אחרת, לא היה רואה אותה.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי עדויות התביעה וסיכומי הצדדים ובחנתי הראיות שהובאו בפני, אני קובעת כי הנאשם אחראי לגרם התאונה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם התקדם לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזירות המתבקשת -

בע"פ 558/97 מלניק נגד מדינת ישראל קובע כבוד השופט אור:

"מהן הנסיבות, להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה. ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר החצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב. אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב. אולי יסמוך על כך, שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל..."

בע"פ 8827/01 שטרייזנט נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' חשין:

"מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי רגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם... הנה-כי-כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו אף על אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל ולצפות אותה..."

בבש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נ' מדינת ישראל קובע כבוד השופט חשין:

"מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר..."

בנסיבות בהן מודה הנאשם כי הבחין בהולכת הרגל בסמוך למעבר החצייה ובין אם היה בנסיעה שוטפת איטית, כפי שמסר ע"ת 2 ובין אם היה בעצירה, כפי שטען הנאשם עצמו, היה עליו להמתין את אותו פרק זמן קצר, שהיה מאפשר לה לחצות בבטחה, שכן מעדותו של עד ההגנה, עולה כי הולכת הרגל סימנה לנאשם לעצור את הרכב ולא להמשיך בנסיעה, כפי שטען בעדותו.

עד הראיה העיד בבית המשפט ועדותו עשתה עלי רושם אמין ביותר. העד עמד על כך שהנאשם לא עצר את הרכב לפני מעבר החצייה, אלא רק לאחריו וכאשר נטען נגדו, כי מסר גרסה אחרת במשטרה, היה עיקש בעמדתו לפיה הוא זוכר היטב את האירוע, תיאר רק את שראה בעיניו וידע להפריד בין רגע הפגיעה, בו לא

הבחין, למה שקרה לפניו ואחריו.

יצוין, כי עד ההגנה מטעם הנאשם נמנע מלהגיע למשטרה, למסירת עדות ועדותו נשמעה לראשונה בבית המשפט, מבלי שניתן כל הסבר לכך ואף שהנאשם ידע, במהלך החקירה, כי העד אינו מתייצב במשטרה.

עד ההגנה עצמו, מסר בעדותו כי ירידתה של הולכת הרגל למעבר החצייה, הקדימה את נסיעתו של הנאשם - ראה עמוד 15 לפרוטוקול, כמפורט לעיל ולמרות זאת, טען באופן סתמי, כי הולכת הרגל אשמה בתאונה.

עוד ייאמר, כי הנאשם עצמו, סירב להתייצב במשטרה לחקירה נוספת, אף שנדרש על ידי בוחן התנועה וטעמיו עמו.

בנוסף, מלוח התצלומים ובדגש על תמונה מספר 6, בה הצביע הנאשם עצמו על מקום הפגיעה בהולכת הרגל, ניתן לראות כי הנאשם הספיק לעבור גם כברת דרך על גבי מעבר החצייה, בטרם פגע בהולכת הרגל וכל זאת, כאשר הוא מודע לנוכחותה במקום ולכל הפחות, אינו יודע בוודאות אם בכוונתה לחצות, אם לאו. לא ירדתי לסוף דעתו של הנאשם, אשר בנסיבות המתוארות לעיל, בחר שלא לעצור רכבו ולהמתין פרק זמן מינימלי ובוודא של "**שעתיים**", כפי שטען בהתרסה בדיון, על מנת לאפשר להולכת הרגל לחצות בבטחה.

טענת הנאשם לפיה, הולכת הרגל סימנה לו להמשיך בנסיעה, לא נתמכה גם בגרסת עד ההגנה מטעמו, שכפי שפורט לעיל, הדגים כיצד סימנה הולכת הרגל לנאשם - ביד פרושה, בסימן חד משמעי של "עצור".

בנסיבות המקרה, לא מצאתי כי הייתה רשלנות כלשהי מצדה של הולכת הרגל ומלוא האחריות לגרם התאונה, רובצת לפתחו של הנאשם, שנהג בקלות ראש בכך שאף שהיה מודע לנוכחותה של הולכת הרגל, בסמוך למעבר החצייה והיה עליו לדעת כי בכוונתה לחצות את מעבר החצייה, העדיף להמשיך בנסיעה ולא לעשות את הנדרש ממנו ולעצור את רכבו, עד שהולכת הרגל תחצה את הכביש.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשע"ו, 25 נובמבר 2015, במעמד הצדדים